

vesele in srečne dni v sredi njegovih hvaležnih in srečnih narodov, ki ga pristrčno ljubijo, ter so mu vdani do zadnjega vzdihljeja svojega življenja.

Bog živi, Bog ohrani in blagoslovi nam še mnoga mnoga leta našega milostljivega cesarja, očeta in vladarja **Franca Jožefa I.** in presvitlo cesarico **Elizabeto!** I. T.

Peter Klepec.

(Národná pripovedka.)

Peter Klepec je bil domá v Čubru. Ker je bil šibkega in slabotnega telesa, zato so mu njegovi neporedni továriši pogostoma nagajali. To mu je zelo težko dejalo, in želel je, da bi bil močnejši od njih in sicer také močán, da bi bil kos vsacemu. Necega dné, ko je pasel ovce na zelenej grivi (trati), povzdigne oči k nebu, moli in prosi Bogá, da bi mu dal moči zoper hudobne továriše. Še predno odmoli, sliši glas: „Peter, moč ti je dana! primi za grm in izderi ga!“ In on prime za grm in izdere ga s korenino vred. In zopet se čuje glas: „Peter, primi za brezo, in izderi jo!“ Peter ves vesel zgrabi brezo, in breza gre iz tal, kakor izpodgrizeno žito. In tretjič se čuje glas: „Peter, izderi hójo!“ Peter stori, in stara debela hoja leží pred njim kakor slamnata bilka.

Peter je bil Bogú zelo hvaležen za to zadobljeno moč. Njegovi továriši, ki so ga poprej zaničevali, bali so se ga zdaj in mu niso nič več nagajali. Zdaj bi se bil lahko maščeval nad njimi, ali, ker je bil usmiljenega srca, odpustil jim je vsa razžalenja ter ni storil nikomur nič žalega.

Peter je doraščal in ž njim je rastla tudi njegova čudna moč.

Prihajali so hudi časi. Ošabni Turek je gnal svoje čete nad kristjane. Cesar mu gré naproti in bi ga rad pregovoril ter odvrnil hudo vojsko. Ali zamán! ošabni Turek se ne udá lepim besedam; vendar pa toliko odneha, ako cesar velike vojske noče, naj bi se dva, jeden Turek in jeden cesarski podložnik posámezno udarila. Imel pa je turški sultan gozovitega orjaka v vojski, na katerega se je zanašal. Po vseh svojih deželah cesar pošilja pisma in išče človeka, ki bi se poskusil s Turkom. Bližal se je užé dan, ki je bil za boj odločen, a ni še človeka, da bi se šel s Turkom mérit. Pride užé zadnji večer za boj napovedanega dneva. Cesar je v velikej zadrégi; zamišljen je v svojej sobi, in ne vé, kako bi si pomagal. Kar stopi v zlato sobo mladenič, ki je bil borno oblečen, in se nekako bojéč bliža cesarju, ter mu reče: „Dovólite, svitli cesar, da govorim z Vami! Jaz sem Peter Klepec iz Čubra, in sem prišel tù sem, da se bodem poskusil s turškim orjakom, in ako Bog dadè in sreča junaška, oprostim Vas in svojo lepo domovino.“ Blagi cesar pa se bridko nasmeje in z glavo zmajé, misléč, také mlad in také šibek mladenič, kakor je bil Klepec na videz, kako bi ta premagal orjaškega Turčina! Poprašuje ga dalje, in vrli junak mu dobro odgovarja. Pové mu tudi, da je močen in kako je to čudno moč prejel. Cesar ga je vesel in ga povabi k večerji. Pri večerji se cesarjevi služabniki bornemu mladeniču posmehujejo in ne morejo verjeti, da bi bil kaj močán, a še menj, da bi šel na turškega zmaja. Prinesejo mu konjsko podkev in mu rečejo, naj jo zlomi, ako je res také močen, da se upa nad Turka. Klepec pa jim velí, naj prinesejo

sedem novih podkev, in vse zdrobí v jednej roki kakor kos kruha. Vsi se mu čudijo, tudi cesar sam.

Ko se je zjutraj za rano v turško ležišče izvedelo, da je cesar dobil bojevalca, brž gre turški namestnik svojemu nasprotniku naproti. Snideta se na planjavi blizu turškega ležišča. Ko Turek ugleda mladega Klepca, zeló se mu smeje in ga zaničuje. „Dobro jutro, oče“, pravi mu Klepec, in mu ponudi roko, in Turek Klepcu tudi rahlo v roko seže. Klepec prime za Turkovo roko, in mu jo odtrga. Turek zatuli in udari po Klepcu z drugo roko. Toda urni Klepec se mu umakne in póči on prvi Turka. Turek se zvrne, pa več ne vstane. Sultan vidèč, da je zmagan, ukaže vojakom, da naj Klepca pomandrajó. A Klepec izdere prvo bližnje drevo, pa opleta in treska po Turkih, ter jih pométa kakor smetí po planjavi. Pobil je vse, kar mu jih ni zbežalo. Takó je močni Klepec Turke naklepál na tešče zjutraj za rano. In Turki od tistega časa niso več prišli na cesarsko zemljo.

Božje jezero.

(Pripovedka.)

Živel je svoje dni v velicem mestu jako učen zdravnik. Od blizu in iz daleč so ljudjé dohajali k njemu pomoči iskat. In vsacega, kdor se je k njemu zatekel, ozdravil je, ali mu pa vsaj olajšal trpljenje.

Necega dne se pripelje k zdravniku imeniten gospod, in ga prosi, da bi mu pomagal, ker je hudo bolan. Ko ga zdravnik pregleda in preišče, reče mu: „Za vašo bolezen, dragi moj, težkó je taciñ zdravil pripraviti, ki vam bi pomagale; bolezen je zeló nevarna, a vendar se da še pomagati, ako storite vse, kar vam ukažem.“ Tujec obljudi. Potem ga vzame zdravnik s seboj, in ga pelje s pomočjo svojega sluga skozi temen gozd po strmej stezi vrh visoke gore, in od tam v prijazno, okrog in okrog s strmimi pečinami obdano dolino, v katerej se je lesketalo krasno jezero, a v jezeru se je noč in dan odsevalo sinje nebo.

„Prijatelj,“ reče zdravnik poleg sebe stoječemu tujcu, „poglejte se v zrcalu tega jezera, in videli boste, kaj razjéda vaše telesne moči.“ Tujec pogleda v jezero ter se samega sebe tako ustraši, da malo ne omedli.

„Nu, kaj ste videli?“ vpraša zdravnik.

„Gorjé mi!“ odgovori tujec s tresočim glasom, „videl sem svojo podobó z vsemi ónimi strastmi in pregrehami, ki glójejo na mojem telesu.“ — „To je dobro znamenje,“ reče zdravnik; „upati smete popolnega zdravja, ako opustíte vse te izrastke vaših zlih navád, ki vas so takó daleč pripeljale. Umijte se tedaj v čistej vodi tega jezera v znamenje čistobe svoje duše, in idíte domóv, potem pa pridíte zopet éz leto in dan, da se ogledate v tem božjem zrkalu.“

Éz leto in dan pride tujec zopet k zdravniku, kakor mu je bilo naročeno, ali zdaj mu ni bilo treba sluga na potu do jezera. Krepkih nog je stopal mož poleg zdravnika po strmej stezi preko visoke góre, in radost se mu je brala raz obraza. Ko tujec ugleda med pečinami divno jezero, v katerem se je sinje nebó odsévalo, zavriska od veselja. Dospévši do jezera,